

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 163.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939389200/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

meret, hvor det stod med Maleriet vendt ind mod Væggen. Jeg kan ikke sige dig, med hvilken senderknusende Smerte jeg saae disse søde Træk igjen! Men hvad der især fyldte min Sjæl med en Bitterhed som den neppe kunde rumme, var den Maade, hvorpaa jeg havde hørt hende omtale. Var det en vanæret Kvinde, hvis Øine saae ind i mine, den Aften da jeg sidste Gang talte med hende -- hvad var da Uskyldighed? Fader havde sagt, at jeg var for uskyldig til at fatte hendes Brøde -- jeg grublede over disse Ord og over Claras eget Vidnesbyrd: at hendes Handling var helliget af Kjærligheden og frikjendt af hendes egen Følelse, og jeg lovede mig selv, ikke at domme iblinde, men forske Nat og Dag, til min Tro paa Uretfærdigheden af Verdens Fordømmelse var blevet til Vished.»

«Men hvad havde hun da gjort?» udbød Minona, der med den varmeste Deltagelse havde fulgt Fortællingen om den unge Pige, som offrede alt for sin Kjærlighed.

«Hun havde hemmeligt mødt sin Elsker, da Fader forbød hende at samles aabenlyst med ham, og i det Væsentlige indgaaet den Forbindelse, som Faders Fordomme hindrede i at slutte overensstemmende med de vedtagne Formaliteter. Kort sagt -- da hun kun havde Valget mellem de Ægteskaber, der gjorde hende til *Gemåinde*, opgav hun Ægteskabet og blev den Mands Elskerinde, som havde vundet hendes Hjerter. Men han bedrog ikke sine Forældre! Den Morgen, da hun sidste Gang omfavnede mig, fortalte hun Fader alting, og meddelte ham sin Beslutning, at følge med Maleren, der om et Par Dage vilde reise tilbage til sit Hjem i Jylland.» -- Tyras taug et Øieblik i stærk Kamp med sin Sindsbevægelse; endelig vedblev hun med Anstrængelse: «Hendes Fader forskjød hende -- som en vanæret Kvinde blev hun forjaget fra det Hjem, hvis Afgud hun havde været -- og saa maatte hun miste Den, for hvis Skyld hun leed alt dette! han blev udfordret af en af hendes adelige Tilbedere, og paa den samme Dag der var bestemt til Afreisen, haardt saaret i en Duel. Clara var hos ham paa Hospitalet og pleiede ham trofast til det sidste; men da alt var forbi -- saa kunde hun ikke leve længer -- og det var hende selv» -- Tyras Stemme kvaltes af Bevægelse, men som oplivet af en indre Rædsel, hævede den sig paany til en unaturlig Tydelighed, idet hun med finklende Øine og skjælvende Læber udbød: »Jeg var selv i Stuen, da hendes Forældre fik dette Bud-

skab, og jeg hørte dem – takke Gud for hendes Død! Ja, Minona! hendes egen Moder takkede Gud for sit Barns Død – og for en *saadant* Død. Jeg hørte det, siger jeg dig – og jeg forbandede dem ikke!»

Minona saae paa hende med flammende Øine. »Jeg vilde have hadet dem – de havde jo myrdet hende?» udbød hun lidenskabeligt.

»Nei«, svarede Tyra, idet Udtrykket i hendes Ansigt forandrede sig. »Der er noget helligt ved en sand og dyb Sorg, selv om den er uretfærdig i sin Yttring og ugrundet i Aarsagen! Jeg var betaget af Rædsel og Gru – mit Hjerte vendte sig fra hende – men ved Synet af den fortærende Smerte, hvorunder hun selv leed, gik alle mine stridende Følelser op i Medlidenhed. Og jeg kunde ikke trøste hende! Jeg var den Eneste hun havde tilbage, det Væsen, hvortil hun knyttede Ruinerne af sin moderlige Stoithed og Kjærlighed – og jeg havde intet beroligende og formildende Ord til hende! hendes Sorg var ikke min Sorg, skjøndt den havde samme Gjenstand! De Tanker, hvori jeg søgte Opreisning for mit piinte Hjerte, vilde fylde hendes Sjæl med Rædsel og Angst for mig. Saaledes stod Clara bestandigt imellem os!

Efter hendes Død besluttede mine Forældre igjen at begynde det gamle selskabelige Liv. Jeg følte, at det var et Offer, de bragte, for om muligt at sikre mig den Stilling, og de verdslige Fordele, der forekom dem som det høieste, et Menneske kan attraa, og jeg paaskjønnede denne Omhu for mit Vel, skjøndt jeg for min egen, saavel som for deres Skyld havde foretrukket et afsondret og stille Liv. Vore Sale blev atter Samlingsstedet for den fornemme Verden, og Moder bevægede sig paa sin gamle Bane som en Stjerne af første Rang – men Glæden var forsvundet af hendes Smil, og Friskheden af hendes Skjønhed. Man respecterede hendes Ulykke, og beundrede den Fatning, hvormed hun bar den. – Jeg havde ved alt, hvad jeg saae og hørte, kun een Tanke – var det med Ret eller Uret, at denne Verden, hvori jeg bevægede mig, fordømte min Søster, der for saa kort Tid siden havde været den Skønneste blandt de Skjønneste, den mest beundrede og tilbedede! – At der gives Mysterier, hvori man ikke kan eller tør trænge ind, følte jeg hvergang jeg gik ulbage til det Forhold, man regnede hende til Vanære. Men jeg hav-